

4. Učení Trojice versus jednorozený Syn Boží

Prezentováno - 28. října 2016

Opravdu se těším, až představím toto téma. Třetí část. Pokryli jsme tyto dvě části, což jsou dva velké bludy, jak se říká ve Velkém sporu, na straně 588. Nyní se chceme podívat na téma učení o Trojici, ale pravdou jest, že to, na co se chci podívat, je téma Otce a Jeho Syna protože o tom rád mluvím. Říkávám, že jsem *pro-Otce-Syna*, nejsem tzv. anti-trinitář či proti-trojiční, stejně jako jsem sobotář, nejsem „proti-nedělní“ člověk. Dochází k tomu jednoduše tak, protože jsem ten, co soboty zachovává. Myslím, že chápete, co říkám. Budeme se modlit.

Otče, teď ti tak děkujeme, že můžeme vstoupit do tvé přítomnosti prostřednictvím tvého jednorozeného (zplozeného) Syna, toho jediného prostředníka mezi Bohem a člověkem. Děkujeme ti, že jsi nám dal své poselství pravdy. Zj 14:7 (BKR) *Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.* Otče, jen se modlíme, abychom během této řeči opravdu předali poselství, totiž bát se **toho pravého Boha**, jediného pravého Boha a Ježíše Krista, kterého jsi poslal, a děkujeme ti v Jeho jménu. Amen.

Ve spisech E. J. Waggonera, když on shrnuje své chápání evangelia, říká tato slova: „Hledět na Ježíše Krista na takového, jaký je.“ To je evangelium. To je ospravedlnění z víry. Vidět Ježíše Krista takového, jaký On je, což znamená, že musíme vědět, kdo Kristus je ☺. Potřebujeme Ho znát. A samozřejmě v Janovi 17:3 čteme, jsem si jistý, že to znáte. Mnoho lidí mi řeklo - protože jsem si jistý, že to řekli i vám: „To není věc spasení.“ Je mi líto, tady jde o otázku spasení, protože v Janovi 17:3 se říká, že „**Totoť jest pak věčný život**, aby poznali **tebe samého pravého Boha**, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ Stále mě udivuje, jak jsem mohl tento verš číst znovu a znovu a znovu jako mládežník adventista sedmého dne a nevidět, co vlastně říká. Jediného pravého Boha. Neviděl jsem to a to je překvapivé. Takže když mi lidé říkají, že tohle téma není otázka spásy, říkám jim: Ale církev věří, že je to otázka spasení, jinak by mě nevyloučili, takže oni zjevně věří, že je to problematika spasení, a já s církví souhlasím. Souhlasím s ní na 100 procent! Je to problematika spásy. ☺ Je dobré, že v této konkrétní záležitosti mohu souhlasit se svou církví.

Poté, co jsme toto téma společně studovali s jedním z mých drahých přátel a on souhlasil, já jsem mu naznačil, že s tím musíme něco udělat. Kdokoli mě vyzná před lidmi, toho i já vyznám před svým Otcem v nebesích. Kdo by mě ale před lidmi zapřel, toho i já zapřu před svým Otcem v nebesích. Matouš 10: 32-33 (B21). Své přesvědčení o tom jsem tedy začal vyjadřovat a samozřejmě vedlo to k mému odstranění z mé pozice. Později, v jiném čase, když jsem mluvil se svým přítelem, protože se mnou nevystoupil, on mi jednou řekl: „Adriane, je to opravdu důležité, opravdu na tom záleží?“

Přimělo mě myslet na Píseň Šalomounovu, 5. kapitolu, když byla ženě Šulamítce položena podobná otázka. Píseň písní 5:7. Budeme číst z verše 6. "Milému svému jsem otevřela, můj milý však zmizel, odešel - duše mě opustila spolu s ním! Hledala jsem ho, ale nenašla, volala jsem ho, a on se neozval.“ To v mnoha ohledech vyjadřuje moji vlastní zkušenost v církvi. Já si myslel, že mám vztah s Božím Synem, ale něco se stalo. Něco tam chybělo. On klepal na dveře mého srdce a já jsem na Něho reagoval, ale pak jsem Ho ztratil kvůli zmatku, který jsem měl v mysli ohledně tohoto druhého milence, druhé osoby trojice, který mi také nabízel vztah s ním a tak jsem byl z toho procesu trochu poptený.

Verš 7 a 8: „Našli mě strážníci, co město obcházejí, surově zbili mě a zranili. Šaty z ramenou mi strhli ti strážci hradební. Zapřísahám vás, dcery jeruzalémské, najdete-li mého milého, co mu povíte? Že jsem nemocná láskou!“ A ve verši 9, na tu otázku, oni jí odpověděli a řekli: „Čím je tvůj miláček zvláštní, ty

nejkrásnější z žen? Čím je tvůj miláček zvláštní, že nutíš nás k přísaze?“ A tady je otázka pro nás. Co je to za Milovaného, kterého jsme si vzali za svého Spasitele a za jediného prostředníka mezi Bohem a člověkem. Záleží na tom, zda jste zamilovaní do osoby zvané Ježíš? Opravdu záleží na detailech? Opravdu musíme jít do podrobností? To je otázka. V reakci na tuto otázku jsem tedy dal dohromady tuto knihu, *Můj Milovaný*, kde na tuto otázku odpovídám, jak nejlépe umím, a pokud si ji budete moci přečíst, může vás zajímat.

Když se podíváme na osobu Božího Syna, můžeme začít 1. Korintským 8:6. To jsou všechno texty, které budete znát, ale chci nám je jen osvěžit v paměti."[KB1613] 1 Korintským 8:6 Ale my máme **jediného Boha Otce**, z něhož všechno, a my v něm, a jednoho Pána Ježíše Krista, skrze něhož všechno, i my skrze něho.“ Tohle byl fundamentální text používaný pro základní věroučné principy adventistů sedmého dne od roku 1872 až do roku 1914. Tohle byl základní text o Bohu, kterému sloužíme jako lid, a to až do roku, kdy zemřela Ellen Whiteová, a poté tento základní princip vymizel a znovu se objevil v roce 1931 pod rouškou jiného „milovaného“, jiného „milence“ než toho, se kterým měla církev původně spojení.

V tomto konkrétním textu vidíme, jak jsem zjistil k mé velké radosti, že zde máme vzorec (vzor), protože Bible nám říká, že jsme byli stvořeni k obrazu Božímu a jak nám Duch proroctví říká, že jsme byli stvořeni k obrazu Boha a jeho Syna. Vidíme tedy, že vztah mezi Adamem a Evou odráží vztah mezi Bohem a jeho Synem. Máme jednoho Boha, z něhož jsou všechny věci, a jednoho Pána Ježíše Krista, skrze něhož jsou všechny věci. Podrobnosti o tom mám v brožuru *Božský vzorec života*, kterou myslím většina z vás zná.

Tento princip toho, že *hleděním se měníme*, změnil mé porozumění, když jsem začal vidět tento jeden **zdroj** a jeden **kanál**, jak to ovlivňuje tolik oblastí písmo. Toto je první věc, kterou pro mě Boží Syn udělal, to mi dalo způsob pohledu na svět. Vidíme to z hlediska vztahu mezi manželem a manželkou. Vztah Otce a Syna nám odhaluje, jak by měli mít manžel a manželka navzájem vztah. Jak se píše v 1. Korintským 11: 3, kde se říká, že muž je hlavou ženy, že Kristus je hlavou muže a že nebeský Otec je hlavou Krista. Toto je způsob pohledu na věci. Vedení v Božím království není o nadvládě a kontrole. Je o požehnání a ochraně a všech těchto druhých věcí v tomto konkrétním vztahu.

Když jsem se díval na tento vzorec, začal jsem vidět, jak se to aplikuje na mnoho, mnoho dalších věcí. Je zajímavé, že když vezmeme v úvahu způsob, jakým jsme stvořeni sami v sobě, máme ... Musím jen zmínit několik dalších bodů a vím, že je možná znáte, ale vím, že někteří co poslouchají, tak je neznají. Podíváme-li se na vztah mezi Bohem a jeho Synem, vidíme, že Kristus je obrazem neviditelného Boha, což znamená, že Otec je neviditelný a Syn je viditelný. Vidíme, že Kristus je jasem Otcovy slávy, což znamená, že Syn zvětšuje (zvelebují) charakter Otce. Otcova láska se rozšiřuje skrze Krista. Boží zákon je rozšířen skrze Krista. Myslím Otcův zákon.

10:27 Takže s ohledem na tyto principy se pak podíváme na způsob, jakým jsme byli stvořeni. Právě teď jsem měl v hlavě myšlenku a vy nevíte, co ta myšlenka je, neboť moje myšlenky nedokážete číst, protože jsou neviditelné. Jediný způsob, jak poznat moje myšlenky, je, když použiji „kanál nebo prostředek“ čili svá ústa a promluví k vám tyto myšlenky kanálem mých úst a vy je uslyšíte. Jakmile vyjdou, musí projít vašimi ušima a být převedeny do vaší mysli. Je to docela komplikovaný proces, ale vše funguje jako zdroj-kanál, kanál-zdroj. To na co jsem vlastně myslel, bylo o mé manželce a o tom, co asi v tuto chvíli dělá, takže teď to víte. Mohl bych vám to říct.

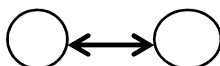
Způsob, jakým komunikujeme, je tedy božský vzorec. Je to neviditelné-viditelné, způsob, jakým komunikujeme. To je důvod proč Ježíš je to Slovo. On je, jak říká Duch proroctví, Božími myšlenkami, které můžeme slyšet. Takhle tento vzorec funguje. Dalším způsobem, jak vidíme přínos vztahu mezi Bohem a jeho Synem a manželem a manželkou, je to, že v sobě samých vidíme, že v našem bytí máme dva prvky. Jeden je náš rozum a druhý naše emoce.

Takže jaký je vztah mezi rozumem a emocemi? Když se podíváme na božský vzorec Otce a Syna, hledíce na našeho Boha, vidíme, že rozum je neviditelný a emoce jsou vyjádření, emoce jsou expresivní. V tomto vzorci má rozum nadvládu nad emocemi. Na to se můžeme jednoduše podívat, když sedíte u stolu a jíte a cítíte se docela sytí nebo vám mozek říká, že jste docela plní a vidíte tam další koláč, rozum vám řekne, „myslím, že už toho máš dost“, ale emoce říkají, „ale ještě bych si něco dal“. Kdo je tedy ve vedení? ☺ Tohle je bitva, s níž se mnoho lidí potýká každý den, pokud jde o rozum a emoce, že? Emoce vám říkají: „Dal bych si ještě něco.“ Pokud by byl rozum přiveden do vedení, rozum by řekl „ne, máš toho dost“ a emoce by se podřídily a řekly: „Dobře, už to nebudeme dělat“. Ale pokud emoce nebyly podřízeny a jako dítě jste vyrůstali a vždy reagovali skrze své emoce, tak jste si vyvinuli svou emocionální stránku, a potom emoce křičí obratem na rozum a říkají „ne, budu to mít na just“ a rozum říká „OK, promiňte emoce, už to neudělám“. Samozřejmě, když emoce přemůžou rozum a vy jíte, pak s tím vždy přichází vina, je tu vina, protože vy víte, že je to mimo přirozený řád věcí, že byste to neměli dělat. Tolikrát v minulosti, když jsem byl mladší, mi lahůdka, kterou jsem pozřel, ani neklesla do žaludku, a už jsem se cítil provinile. „To není fér, měl bych si to přeci alespoň užít, než to dojde do žaludku, že?“ Ale tak to funguje ☺.

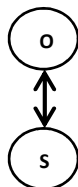
Je zajímavé, že Platón popisuje rozum a emoce jako temného koně a světlého koně a že běží bok po boku a že ten bílý kůň se snaží běžet po boku toho černého koně a udržovat ho v kurzu, protože mezi nimi existuje napětí. Ale rozum a emoce jsou v obraze Otce a Syna, kde princip nadřazenosti rozumu řídí nebo ovládá emoce. Ale rozum bez emocí je docela nudný a emoce bez rozumu jsou docela nebezpečné. To je to, co vidíme a vidíme to v mnoha formách uctívání (bohoslužby). Tento problém máme tam, kde existuje tento systém opozičního myšlení. Možná to trochu objasním, neb to shledávám hodně spletité (záhadné).

Bůh, kterého uctíváme, ovlivňuje způsob, jakým myslíme, a proto tohle je jeden z klíčových rozdílů, proč je pro mě jednorozený (zplozený) Syn tak vzácný. Když mluvíme o Otci a Synu v trinitářském modelu, jsou si spolu-rovní, souvěční. Jsou to **dva zdroje**, takže mezi těmito dvěma zdroji existuje přirozené napětí a to napětí vidíte odrážet se, když lidé říkají „drahý nebeský Otče“, „děkuji ti Ježíši“; je tu zmatek, ke komu se modlíte, a mnoho lidí mi řeklo: „Když se modlím k Otci, rozčílím tím Syna? Nebo když mluvím se Synem...?“. Bez Syna nemůžete mluvit k Otci, tak to prostě funguje, On je jediným prostředníkem mezi Bohem a člověkem.

V systému spolurovní máte dva zdroje, které vytvářejí přirozené napětí, což působí problém.

Ale v biblickém modelu Otce a Syna máme **Zdroj** a **Kanál**, **Otce** a **Syna**.

Tyto dva vzorce na nás ohromně působí způsobem, jakým se díváme na svět kolem nás na tolika úrovních. Například máme Bibli, je to jedna kniha, ale ona má dvě části. A jaký je tedy vztah mezi Starým a Novým zákonem? Je to tak, že Starý zákon působí v opozici s Novým zákonem? Tohle je způsob, jakým funguje většina křesťanů, že? Nový zákon nahrazuje Starý zákon, protože Starý je pro Židy a my jsme přeci křesťané, ne Židé. Nebo jsou v jiném vztahu, kdy Starý zákon je **zdrojem** a Nový zákon je **kanálem**? Duch proroctví, Kristova podobenství (COL), strana 128: „*Zákon je kořenem, evangelium vonným květem a plodem, které zákon přináší.*“

Když vidíme Krista jako zveličovatele Otce, tehdy vidíme, že Nový zákon zveličuje principy Starého zákona. To je jedna z nejkrásnějších věcí, které jsem spatřil ve vztahu Otce a Syna, abych viděl Krista v této pozici podřízení se. Předtím ve svém starém chápání Krista jsem ve skutečnosti nikdy nepřipojoval slovo „poslušný“ k Božímu Synu ve vztahu k Jeho Otci. Oni dva byli spolupracovníci. Vedli spolu dialog. I když jsem pochopil princip poslušnosti v Synovi, protože to prokázal, když byl tady na Zemi, nikdy jsem o něm v tomto smyslu nepřemýšlel jako o poslušném, dokud jsem nepřišel do tohoto modelu *Zdroj versus kanál* a neviděl, že Kristus je v úplném podřízení se Svému Otci.

Jak tohle ovlivní vztah manžela a manželky z hlediska principu zesílení (zvelebení, zvětšení)? Myslím, že někteří z vás mě to slyšeli říkat už dříve, ale v průměru muži denně promluví mezi 10 000 a 12 000 slovy. To je nám řečeno. Myslím, že se všemi těmi přednáškami, které dělám, myslím, že tu hranici trochu překračuji. Dámy obecně budou mluvit mezi 16 000 až 20 000 slovy denně. Proč? Je to proto, že se zde děje princip rozšíření - zvětšení. Probíhá tu více podrobností. Ale pokud pracujete v opozičním myšlení, tak často najdete muže, kteří říkají: „Umíš shrnout to, co říkáš?, Můžeš to osekát? Můžeš jít na dřevě věci? Co se mi snažíš říci? ☺“ a to se děje v opozičním myšlení. Manžel přijde domů a manželka řekne: „Jaký jsi měl den?“ A manžel řekne „jo, dobrý“. Manželka na to: „No a dál..? Řekni mi trochu víc.“

Takže když jste v tomto vzorci myšlení (spolurovní), může mezi manželem a manželkou dojít k frustraci protože nerozumíte rozdílům, jež existují v principu rozšíření (zvětšení). Obzvláště ženy dokážou formulovat své pocity mnohem přesněji než muži a dokážou k mužům mluvit mnohem expresivněji, než obvykle muži umí. Je to síla nebo slabost? No, v opozičním systému to lidé vnímají jako slabost. Je to jako: „Můžeš se konečně dostat k věci?, Vymáčkni se“. Pro ženy je to jako: „Proč mi nemůžeš říct, na co myslíš?“ To je slabost. Obě věci jsou tedy vnímány jako slabost, přičemž ve skutečnosti mají sílu ve schopnosti vyjadřovat věci.

Pokud jde o podrobnosti, úroveň podrobností, kterou má moje žena, je to fantastické. Protože pokud chci vědět, kde se něco nachází v mém domě, zeptám se své ženy. „No jasně, nechal jsi to tam před třemi dny. Je to tam.“ Páni. Díky drahoušku ☺. Řekl jsem své ženě: „Prosím, neumírej dříve než já, nebo budu mít velké potíže. Nebudu nic schopn najít. Budu ztracen.“ [Směje se] ☺

Toto je princip magnifikace (zvětšení). Její schopnost pro detaily v domácnosti mě udivuje, jak je toho schopna. Ale s takovou úrovní detailů – ona není schopna tak snadno shrnout a dát věci dohromady na vyšší úrovni tak jako já. Takže co budeme dělat? S opozičním přístupem budete kvůli těmto rozdílům navzájem frustrováni. A manželka řekne manželovi: „Otevři oči, nevidíš, kde ta věc je? Jaký je tvůj problém?“ A tohle se děje v mnoha domácnostech, které fungují podle tohoto konkrétního vzorce.

Ale ve vzorci „zdroj – kanál“ můžeme pracovat společně. Tohle se opravdu dobře osvědčilo, pokud jde o způsob, jakým jsem mohl komunikovat se svými dětmi. Pokud jde o mé mužské schopnosti, když se mnou moje děti chtějí mluvit a zrovna na něčem pracuji, řeknu: „jak ti mohu pomoci, co bys potřeboval?“. Obvykle, když jsem v pracovním režimu a zrovna pracuji, a přijde dítě a chce s vámi o něčem mluvit: „Jak ti mohu pomoci? Tohle je to, co musíš udělat, musíš udělat toto, támhleto, to a toto.“ A někdy to děti potřebují slyšet, ale jindy si chtějí jen promluvit a někdy je to pro muže těžké, zvláště když jsou zaskočeni a přijdou do vaší kanceláře, když pracujete, a oni vidí, že pracujete a oni začnou mluvit, zatímco vy na něčem pracujete. Tak nepříjemné.

Ale moje žena, ona je opravdu dobrý posluchač a ona vyposlechne moje děti, takže si vytvoří velmi silný vztah, protože zvládne tu vysokou úroveň detailů. Miluje detaily. Ráda poslouchá detaily. Já chci shrnutí. Dejte mi souhrn, protože je toho spousta, co musíme udělat. Snažím se nebýt takový, ale ta moje část zaměřená se na úkol nastupuje a ta to přebíjí. Síla vztahu, který má moje žena s mými dětmi, zejména v minulosti, spočívá v tom, že syn jí řekne mnohem víc než to, co řekne mně, nebo co by řekl

mně a fungovat v opozičním systému, to je otravné, nepříjemné. Proč mi tyto věci neřekl?. Říká všechny tyto věci jí, ale neříká tyto věci mně. Ale když pracujete v systému zdroj versus kanál, je to skvělé, protože mám se svou ženou tak dobrý vztah, že ať už by jí můj syn řekl cokoli významného, já to zjistím. Ona mi to řekne, takže se nemusím bát. Získávám informace, které potřebuji, a (znáte to) nemusím poslouchat všechny ty podrobnosti. ☺[Směje se] Je to skvělý systém a funguje opravdu dobře, ale v tomhle opozičním systému je to velmi, velmi frustrující.

Současně, když pozoruji svou manželku a způsob, jakým slouží našim dětem, našim synům a jak si je vyposlechne, to je pro mě dobrým příkladem, abych obměkčil svou ztvrdlou, mužskou přirozenost a byl o něco více vztahový a učím se tedy od své ženy v tomto ohledu, za což jsem jí velmi, velmi vděčný. Další věc je, že když já chci synovi říct něco, co pro něj může být řekneme trochu náročné, řeknu to své ženě a ona mu to řekne a ona odvede mnohem lepší práci. Je skvělé mít prostředníka. Můj syn má jednoho prostředníka. Mezi mnou a mým synem je moje žena a ona je v tom skvělá. Je to skvělá prostřednice.

Jakmile pochopíte vzorec zdroje a kanálu Otec-Syn, pak uvidíte, jak se můžete takto uvádět do vztahu, je to opravdu, opravdu užitečné. No, je také zajímavé poznamenat, že muži jsou obvykle méně emotivní než ženy a ženy mají tendenci být emotivnější než muži. To odráží princip zvětšení rozumu a emocí. Opět platí, že pokud pracujete v tom opozičním vzorci, emoce je považována za slabost a je zesměšňována mnoha muži a je považována za slabost, ale ve správném vzorci (zdroj-kanál), emoce - a tohle je docela zajímavé, protože žena / jak se říká/ je slávou muže, takže pokud žena vyjadřuje velké emocionální vření, ona ve skutečnosti pravděpodobně vyjadřuje vnitřní, neviditelné emocionální vření svého manžela, ale ona to vyjadřuje. Čili ona to nemůže skrýt, zatímco muž to často skrývá a on se podívá na manželku a řekne „ženo, jaký je tvůj problém?“ Přitom ona ve skutečnosti vyjadřuje hodně mužova vnitřního emočního zmatku, protože takhle ten vzorec funguje. Pokud vyjadřuje spoustu radosti a štěstí a podobných věcí, je to v mnoha případech proto, že ona čerpá z vnitřku svého manžela. No, samozřejmě žena má svůj vlastní vztah s Bohem a ten může čerpat přímo od Krista, ale když jste podle tohoto vzorce, pomáhá to a mnohé věci to usnadňuje.

25:35 Prosté pochopení toho, že Kristus je kanálem pro svého Otce, to mi velmi pomohlo ve vztahu k mé manželce a mým dětem, pokud jde o způsob, jakým věci fungují v tomto principu *zdroj-kanál*. To je jedna z věcí, která pro mě byla obrovským požehnáním.

Ještě jiná věc proč – nebo hlavní důvod, ale důvodů je více takže to беру zpět, ale když přemýšlíme o Koloským 1: 17, jen chci, abyste o tom přemýšleli. Teď zrovna potřebuji pozornost pro detaily mé ženy, pač jsem ztratil Koloské, nemůžu je najít. Ve verši 17 se píše: „On je přede vším a všechno v něm spočívá“, toto mluví o Kristu, že v něm všechny věci stojí, vše v něm drží pohromadě. Jak to tedy je? V Izaiášovi 9:5(6) se také říká, že Kristus je věčný Otec. Už vám to někdo vpálil? Kristus je věčný Otec. Je věčným Otcem všech těch, kteří se podřizují jedinému pravému Bohu. Kristus je první podřízenou bytostí, která je otcem všech těch, kteří se podřizují. To je bod, kterého jsme dosáhli.

Když tedy přemýšlíme o Otcí, onom Zdroji, a položíme si otázku: „Komu se Otec podřizuje, od koho přijímá rozkazy?“ Otec od nikoho nepřijímá rozkazy. Koho Otec poslouchá? On nikoho neposlouchá. Takže na principu toho, že hleděním se člověk mění, má-li se člověk dívat přímo na Boha Otce, stane se to, že se naučíte přijít do obrazu někoho, kdo se nikomu nepodřizuje a nikoho neposlouchá, a to pro nás není dobré, protože my v sobě nemáme život, což je opak toho, co učí Satan. Tohle je důvod, proč se nemůžeme přímo dívat na Otcovu tvář. Musíme se dívat na Otce skrze Syna. Skrze Synovu poslušnou submisivní povahu, když hledíme na Syna a vidíme HO, jak je poslušný a důvěřuje svému Otcí, a když přijmeme tohoto ducha, můžeme se k Otcí přiblížit.

Je zajímavé, že Satan je vlastně výrazem (expresí) někoho, kdo hledí na Otce bez Syna. Napadlo vás to? Protože satan se nechce nikomu podřizovat, on neposlouchá nikoho jiného. Jako stvořená bytost,

v něm to končí velkou katastrofou. To proto jako stvořené bytosti potřebujeme Krista. Tento vesmír nemůže držet pohromadě mimo Krista. On je ten, kdo drží celý vesmír pohromadě díky svému submisivnímu duchu. To je pro mě jedna z nejcennějších věcí na jednorozeném (zplozeném) Synovi, pokud jde o udržení nějaké komunity pohromadě.

28:58 Takže když pracujete ve vzorci, který je více podobný tomu opozičnímu, a OK, máte samozřejmě tři kolečka, tři, které fungují, a to je ještě horší, když máte tři, protože byste mohli mít manžela, manželku a děti a ti všichni jsou na stejné úrovni v tomto konkrétním vzorci způsobem, jakým fungují. Tohle vytváří neuvěřitelné napětí. Kdo je hlavou domácnosti? Co je nejsilnější? Je to to nejinteligentnější, je to cokoli, musíte prostě najít způsoby a prostředky, jak převzít kontrolu nad situací, když se řídíte vzorcem jako je tento.

Ve zplozeném Synovi máme dokonalý příklad podrobení se a poslušnosti Otci. V Janovi 5:19 čteme: „Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, říkám vám: Syn nemůže sám od sebe dělat nic, jedině to, co vidí dělat Otce. Cokoli dělá on, to podobně dělá i Syn." Syn nedělá nic ze sebe sama.

Přemýšleli jste někdy ve Zjevení 1:1, kde je napsáno „Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bůh“. Jen o tom chvíli přemýšlejte. Ježíš se nezjevuje jen svým vlastním myšlením. On se ptá svého Otce: Co o sobě mám zjevit? To je docela hluboká myšlenka, že? Otec říká: Chci, abys zjevil tohle, chci, abys tamto odhalil. To je docela zjevení. A tohle je pro mě tak krásné, proč je Ježíš tak vzácný. On mi dává příklad, jak přistupovat k Otci, jak žít v přítomnosti našeho Otce. A znovu to můžeme vidět na způsobu, jakým Bůh nastavil vztah Slunce a Měsíce. Vidíme, že sluneční světlo se odráží pomocí Měsíce. Pokud se pokusíte podívat se přímo do Slunce, co se stane s vašimi očima? Oslepnete, ale můžete se skrze Měsíc dívat na sluneční světlo celou noc a neublíží vám to, má totiž měkké světlo. Také zde se nám Bůh snaží něco říct, pokud jde o vztah mezi Sluncem a Měsícem.

31:46 Tohle je něco, co považuji za velmi hluboké, pokud jde o vztah mezi Otcem a Synem. Mluvili jsme o tom v naší poslední přednášce: „Ten, kdož v skrytí Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího odpočívati bude“ (Žalm 91:1). To skryté místo Nejvyššího. Když jsme v Kristu, vidíme, že můžeme přebývat v tomto vztahu mezi Otcem a Synem. Můžeme být tady. Tady mezi nimi je místo, kde církev stojí na Měsíci a je oděna do Slunce. Je to v tom vztahu, je to v tom postavení mezi Otcem a Synem.

Je zajímavé, jak Zjevení 12 popisuje církev jako ženu stojící na Měsíci oblečenou do slunce. Je to v pozici v lůně (náručí) Otce. Rád na to vzpomínám a pamatuji si jako malé dítě, že brzy ráno jsem vyskočil z postele a běžel jsem a skočil do postele svých rodičů a vklouzl jsem mezi ně. To je to místo - tady mezi Otcem a Synem. Tedy stát na Měsíci a být oblečení do slunce. V tomto ohledu je třeba zvážit několik zajímavých myšlenek.

To je něco, co mi bylo tak vzácné, protože, patřit na Ježíše takového, jaký je - poslušný, podřízený Otci a samozřejmě jsme nyní dospěli k té nejdůležitější věci, které věřím z hlediska toho, proč je důležité, abychom věřili, že Ježíš je zplozený Syn. Pojdte do Žalmů 2:7, žalm 2:7 [MPCZ]: „Budu vyprávět o ustanovení Hospodinově: Řekl ke mně: Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil!“ Říká: „Přednesu Hospodinovo ustanovení“, říká, že to přednese. "Hospodin řekl ke mně" Na základě všech věcí, které známe z Příslaví 8:23 „Kristus (Moudrost) byl(a) ustanoven od věčnosti“; Jan 3:35, „všechno jsem přijal od svého Otce“; Jan 17:8 vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od (z) Otce. Text za textem. Jak získal dědictví, získal vynikající jméno; můžeme jít dál a dál a dál, abychom ukázali, že Kristus přijal vše od svého Otce.

Proto je Ježíš nazýván Synem Jeho (Otcovy) lásky. Když Bůh řekl: „Toto je můj milovaný Syn“, slovo, které použil, bylo „agape“. "Toto je můj agape syn". Jediným způsobem, jak může být Syn agape, je, že mu Bůh dá všechno. Rozumíme tomu principu? Být Synem agape znamená být synem, kterému bylo dáno všechno. Kdyby nedostal všechno, musel by Ho nazvat „mého fileo Syna“ nebo „mého eros Syna“, protože by viděl v Synovi věčnost, viděl by vševědoucnost, viděl by všemohoucnost a říkal

by: „To mě přitahuje. To se mi líbí.“ Nebyl by to Syn agape. Jediným způsobem, jak může být agape Syn, je dostat všechno. Jedná se o velmi, velmi důležitý princip a Bible samozřejmě říká, že Bůh je agape (láska). Papež Benedikt říká, že Bůh je eros v kombinaci s agape. Je to vždy Babylon, který ty dvě věci smíchá.

Ten papežův citát mám v brožuře „Můj Milovaný“, strana 116 (*strana 135 ve vydání z roku 2019*). Toto je papež Benedikt XVI. v roce 2005 ohldně Bůh je láska. "Bůh je absolutním a konečným zdrojem všeho bytí; ale tento univerzální princip stvoření – logos, prvotní důvod – je zároveň milencem se vši vášní pravé lásky. Eros je tak svrchovaně povýšen do šlechtického stavu, ale zároveň je tak očištěn, že se stává s agape (za)jedno. “ Římská církev tedy věří, že Bůh je eros a agape. Eros a agape. Sloučeno, protože eros ve svém srdci je diametrálně odlišný od agape. Jedná se o vzájemně se vylučující zásady.

Ještě něco přečtu. Zde je autor, který popisuje agape a eros. „Agape je často v kontrastu s erosem, který se v Novém zákoně nenachází“, (protože slovo eros se v Novém zákoně nenachází, tak jak může papež nazývat Boha erosem? No, on je papež, on může říkat, co chce.) "Ačkoli je v řecké filozofii prominentní." Eros může odkazovat na vulgární, tělesnou lásku, ale v kontextu helénského myšlení má formu duchovní lásky, která usiluje o získání nejvyššího dobra. “ Je to něco ušlechtilého. "Eros je touha vlastnit a užívat si [potřebu nebo touhu po jiném]." Toto je opravdu důležitá zásada. Potřeba nebo touha po jiném. Kolikrát jste dnes v církvi slyšeli, že aby láska mohla existovat, musí existovat někdo jiný, koho by milovala. Tato láska je eros. Není to agape. Je to láska založená na potřebách a mnoho lidí dnes v Církvi učí, že kdyby Bůh neměl Krista a Ducha svatého, byl by přirozeně sobecký. To je důsledek tohoto. Aby mohla existovat láska, musí existovat někdo, koho milovat, ale toto je definice erosu a papež Benedikt tomu dobře rozumí. On tomuto principu rozumí. Je to velmi chytrý muž. Pochopil tuto zásadu, ale Bible říká, že Bůh je agape. Jak je toto agape odhaleno? Je to odhaleno v 1 Janově, tam dostanete definici. 1. Janova 4:8 „Kdo nemiluje, nezná Boha - vždyť Bůh je agape (láska).“ Verš 9: „V tom se projevila Boží láska k nám, že svého Syna, toho jednorozeného, poslal Bůh na svět, abychom skrze něj získali život“ To je definice agape. Že Bůh dal svého jednorozeného Syna. No, já jsem slyšel, jak prominentní adventističtí kazatelé řekli, že když se říká, že Bůh je láska, tak ve skutečnosti to popisuje tři lidi, kteří jsou do sebe zamilovaní. Jak jsem upozornil jednoho z nich, verš 9 říká, že tentýž Bůh má Syna a On Ho poslal na svět, takže pokud Bůh ve verši 9 posílá svého Syna na svět, pak Bůh ve verši 8 musí být Otec. Dává to smysl? V tomto ohledu je to celkem jasné.

Chci vám z toho přečíst trochu víc. "Eros je touha vlastnit a užívat si [potřeba nebo touha po jiném]; agape je ochota sloužit bez výhrad ... Eros je přitahován k tomu, co má největší hodnotu. “ Zde se dostáváme k jádru Augustina a jeho tří „omni“– všemocnosti (všemohoucnosti), vševědoucnosti a všudypřítomnosti. Ve Trojici Otec, Syn a Duch v sobě pozorují, že mají tyto tři vlastnosti, a to je činí rovnocennými. To je všechno eros. Je to přitažlivost k podobnosti. Je to přitažlivost k něčemu, co vás potěšuje. Když se na to podíváme, je to úplně pohanské.

40:25 "Eros je přitahován k tomu, co má největší hodnotu; agape vychází k těm nejméně hodným. Eros objevuje hodnotu, zatímco agape vytváří hodnotu.“ Tohle je důležité, abychom to pochopili. Agape vytváří hodnotu. Proto se ptáme sami sebe, na jakém základě si Boží Syn nemyslel, že je to loupež, být roven Bohu?. Byly to jeho vlastní zděděné vlastnosti a síly, kterým důvěřuje, nebo je to proto, že k němu mluvil Otec a řekl, že jsi můj Syn, budeš sedět na mém trůnu a budeš se mnou rovný. Otec tedy **vytvořil hodnotu** darem veškeré moci, darováním všech těchto věcí. On byl tím učiněným, (jak říká Duch proroctví, že *se stal rovnocenným s Otcem pomocí autority Otce, slovem Otcovým*). Svým slovem učinil Otec Syna rovným sám se Sebou. Protože to je to, co agape dělá, ona vytváří hodnotu, zatímco eros **hledá hodnotu**, hledá to, co se mu rovná. "Agape je láska k daru, zatímco eros je láska k lásce." Aby mohla existovat láska, musí existovat další, kterého lze milovat. Slyším to znovu, znovu a znovu.

Toto je citace přímo od Augustina. "Láska je z někoho, kdo miluje, a s touto láskou je něco milováno."

To je Augustin ohledně Trojice. Tohle se troubí z adventistických kazatelen všude. Aby mohla láska existovat, musí existovat někdo, koho bude milovat. Oni následují Augustina. Sledují římskokatolickou teologii. To je dnes vyučováno na mnoha kazatelkách.

"Eros pramení z nedostatku, který musí být uspokojen." Nechci být sám, potřebuji někoho, kdo by mi zabránil být sobecký. "Agape je přetéající hojnost božské milosti." Jedná se pouze o pochopení těchto dvou řeckých slov, jak je dal dohromady jeden člověk.

Tak a teď s touto myšlenkou v mysli, chci vám přečíst něco jiného. Jo, to je ono. Toto je z knihy Whiddena, Moona a Reevea o Trojici. Říká se v ní toto: „Kdyby Bůh byl jedinou osobou, pak ještě než stvořil vesmír, láskou vlastně nebyl. Neboť pokud podstatou Boha byla láska, On zcela jistě musel vlastnit věčný předmět lásky.“ Vidíte tam ten eros? On cituje Augustina. Toto je jistý adventistický autor, který cituje, no, necituje, nevím, jestli si je vědom, ale jsem si jist, že tyto věci studoval. "Kromě toho," (nyní pečlivě poslouchajte, protože tohle chápání Boha nás všechny zatracuje), protože to říká: "Kromě toho dokonalá láska je možná jen mezi rovnými." OK? No, ono to platí v jednom kontextu, ale najde o kontext, ve kterém mluví ten autor.

Jen zůstaňte u tohoto konkrétního bodu, protože v Janovi 10:15 (NK), Ježíš říká: „Podle toho, jak Otec zná mne, i já znám Otce“. To je rovnost. To ale neříká nic o moci, neříká to nic o pozici a výkonu a všech těch věcech. Jen říká, že Kristus má schopnost znát Otce tak, jak ho zná Otec. Ale tady je to krásné na Kristu, totiž že mu tuto schopnost dal Otec, a to je agape láska. Takhle funguje agape.

44:36 *"Stejně jako člověk nemůže uspokojit nebo realizovat své schopnosti (potenciály) lásky tím, že miluje nižší zvířata, tak Bůh nemůže uspokojit ani realizovat svou lásku tím, že miluje člověka nebo jakékoli stvoření."* Tenhle citát je hodný vrhnutí. To znamená, že Bůh nás nemůže milovat se všemi plnými schopnostmi své lásky. Považuji to za odporné (nepřípustné). Je to naprosto nechutné ve srovnání s tím, čemu učí Písmo. A tomuto se vyučuje, učí, přiučuje. Je děsivé to vidět. To je to, co mi připadá tak vzácné na jednorozeném (zplozeném) Synu Božím, a vracíme se k Žalmu 2:7 (HEJCL): „Hlásám výrok Hospodinův: (Hospodin:) Pravitel ke mně: „Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tě.“ V den, kdy byl Kristus vyveden ve věčnosti, mu Bůh říká: Ty jsi můj Syn a všechno, co mám, je tvé. A co udělal Kristus? On uvěřil Otcovi. Věřil Otcově slovu, díky němuž **je Kristus autorem či původcem víry**.

Proto musíme věřit ve zplozeného Syna. Musíme věřit v někoho, kdo ví, co je víra. Kdo ví, že může důvěřovat pouze v Otce a nikoho jiného. (Nyní přicházíme k nejcennějším věcem o zplozeném Synovi a k tomu, proč je to tak důležité.) Židům 12:2 (B21) říká, že když vynecháte kurzívou psaná slova, říká: „Nespouštějme oči z Ježíše, původce a završitele *naší*, slovo,“ *naší* "v mé Bibli je kurzívou, takže ho vynechte. Dobře, takže je původce a dokonavatelem *naší* víry, ale On je autorem a zakončovatelem víry, protože když ho Otec zplodil (vyvedl) a řekl: „Ty jsi můj Syn, dnes jsem tě zplodil“, Ježíš věřil svému Otcovi a počítalo se mu to za spravedlnost. Vidíte, jak to z něj dělá vzorového člověka, což z něj dělá vzor člověka, jehož můžeme kopírovat. Někoho takového můžeme kopírovat. Když v naší sféře Syn přijal vírou vše, co mu dal jeho Otec, můžeme přijmout stejnou vírou vše, co nám Bůh dává skrze Krista. Tou samou Vírou – vírou Ježíše Krista. Je pro nás zásadní pochopit, kdo je Boží Syn, abychom porozuměli ospravedlnění z víry. Ten, kdo má Syna, má život, protože Ježíš je původcem víry.

Tohle je pro mě neuvěřitelně cenné, neboť ta druhá osoba trojice nepotřebuje víru, protože ona věří ve svou vlastní vševědoudcnost, svou vlastní všudypřítomnost, svou vlastní všemocnost. Ona nedůvěřuje nikomu jinému kromě sama sebe. Pokud budu patřit (hledět) na tuto osobu, co budu dělat? Budu důvěřovat v sama sebe! Budu důvěřovat svým vlastním schopnostem, vlastním potenciím. Takhle žijete, tím, že na něco hledíte, tím se měníte. Proto jsem ten večer, kdy jsem byl vyloučen z Církve, řekl jsem jim: Celý svůj život jsem měl titul Božího Syna. Prováděl jsem dílo Božího Syna, ale nikdy jsem neměl úplnou jistotu, že jsem Božím synem, protože jsem uctíval někoho, kdo měl titul Božího Syna, vykonával dílo Božího Syna, ale ve skutečnosti to nebyl Boží Syn v pravém slova smyslu.

Není tedy divu, že jsem měl chaos. Nemohl jsem získat toto ujištění, to úplné uspokojení, ale jednorozený/zplozený Syn mi tohle dal, protože v Některém jsem viděl absolutní ujištění **o Jeho Synovství k Otci**.

48:51 Zde se dostáváme k tomu nejcennějšímu textu pro mě. Je to, když Otec mluví se svým Synem v Matoušovi 3:17 (Petrů), „A z nebe se ozval hlas: »Toto je můj milovaný Syn, v něm jsem našel zalíbení.«“ Jednorozený Syn má požehnání svého Otce, On ví, že ho Otec miluje. To je něco krásného. V učení trojice vidíme, že Otec a Syn si navzájem popisují: „No, jak to uděláme? No, já budu tam na křtu a ty budeš mluvit těmito slovy: „ty jsi můj milovaný syn“, ale ve skutečnosti to není milovaný syn, takže tato slova v tomto smyslu nic neznamenají. Ale pro zplozeného Syna je to skutečný Otec, který mluví ke skutečnému Synovi: „jsi můj milovaný Syn, v němž se mi zalíbilo“ a v tomto úkonu jsem v Milovaném přijat. Já v Kristu slyším slova Otce, jak ke mně mluví: „jsi můj milovaný syn, v němž se mi zalíbilo skrze Krista Ježíše, našeho Pána.“ V tomto úkonu přijímám vírou požehnání od Otce. Ne ze skutků, ale z víry. To je pro mě to nejcennější.

Kdykoli mám pochybnosti - máte někdy pochybnosti? „Jsem daleko od Boha a necítím se ze sebe moc dobře. Pochybuji o svém spasení.“ Má Ježíš nějaké pochybnosti o svém vztahu k Otci? Je na pochybách o Otcově lásce k němu? Nikdy. Nikdy o tom nepochybuje. Toto je, moji bratři a sestry, naše dědictví. Jeho dokonalé ujištění, jeho dokonalé požehnání, které získává od svého Otce, je naším dědictvím. Jak se píše v Touze věků (Desire of Ages) v kapitole Vítězství, když Ježíš získal vítězství nad Satanem, říká se tam, že Kristovo vítězství je naše, takže kdykoli jsem v pokušení pochybovat, zamyslím se: „má Ježíš nějaké pochybnosti o tom, že ho Otec miluje?“ Ne, On nemá, pak ani já nemám, protože mám víru Ježíšovu.

To je tak důležité. Ježíšova víra, která je, když se narodil, tak bylo řečeno: „Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, a on uvěřil Hospodinu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost. To je Ježíšova víra. Gal 4:6 (B21) Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: "Abba, Otče!". Kdo je to, kdo volá Abba Otče? Je to Duch Ježíše ve vás, který volá Abba Otče, a když znáte jednorozeného Syna, víte, že jste vstoupili do této zkušenosti. Pro mě je zplozený Syn neobchodovatelný (nesměnitelný). Jednorozený Syn je spása. Hledět na Syna Božího takového, jaký je, je věčný život a toto říká: „A toto je věčný život, aby poznali tebe jediného pravého Boha a Ježíše Krista, kterého jsi poslal.“ (Jan 17:3)

K Otci neexistuje jiná cesta než skrze jednorozeného (zplozeného) Syna. Takže opakuji svůj spor (případ), když lidé říkají, že to není otázka spasení. Moje vyloučení z církve **dokazuje**, že se jedná o otázku spasení, a já se svou Církví stoprocentně souhlasím. Toto je otázka spásy. „Kdo má Syna, má život“ (1. Janova 5:12).

Proto je samozřejmě satan zoufalý, aby přesvědčil lidi, aby nevěřili ve zplozeného Syna. Ztratil jsem náčrt Pentagonu. Můžete si ho vybavit, když tak ho namalují. Proto satan musí přesvědčit svět, aby nevěřil v jednorozeného zplozeného Syna, protože lidem to dává jistotu spravedlnosti z víry, protože Kristus je podstatou spravedlnosti z víry ☺ Jsem nadšený, protože to je můj Milovaný, o kterém tady mluvíme. Můj úžasný zachránce.

53:16 To není jen teorie. Co je tvůj milovaný víc než kterýkoli jiný milovaný? Můj Milovaný je spravedlnost z víry, můj Milovaný zdědil všechno od svého Otce vírou, a jak patřím na tuto osobu, tak dědím všechno vírou. Zdědím věčný život, budu sedět na Kristově trůnu, jako bude On sedět na trůnu svého Otce. To vše mi bude dáno a já tomu věřím vírou. Právě tato víra, jak jsem řekl ve své poslední přednášce, mi umožnila uvěřit, že když mi Bůh řekl: „nechci, aby něco přišlo mezi mnou a tebou, a jen chci, abys mě znal. Důvodem, proč jsem tomu mohl věřit, bylo to, že jsem měl víru Ježíšovu, protože moje tělesná lidská přirozenost nemá schopnost tomuhle věřit.

Chci jen skončit v tomto konkrétním bodě. Věc, která je tak vzácná. V knize Konfrontace od Ellen Whiteové se píše, že dílo Ježíše na poušti bylo základem díla kříže a ono dává člověku klíč, kterým může v Kristově jménu zvítězit. Pokušení na poušti? Základ pro dílo kříže? Už jsi to slyšeli dříve? Že kdyby Ježíš neudělal to, co udělal na poušti, dílo na kříži by nebylo úspěšné. Proč je tomu tak? Vidíme zde, v Matoušovi 4:3 (B21): „Vtom k němu přistoupil Pokušitel a řekl mu: "Jsi-li Boží Syn, řekni tomuto kamení, ať se promění v chleby." Co satan po Kristu požadoval? Aby pochyboval o Svém Synovství. Chtěl, aby prokázal či dokázal své Synovství. Jak satan chtěl, aby Kristus prokázal své Synovství? „Tím, že Můj Otec mi řekl, že jsem Syn, takže jsem.“ Ne, ďábel řekl: „Proměň tyhle kameny v chléb. Proved' to. Ukaž svou moc a schopnost prokázat, že jsi Synem.“ Kristus mu vzdoroval a řekl: „Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem vycházejícím z Božích úst.“

To je to, co nás přivádí k té velké realitě, již Satan čelí. Poté, co prohlásil, že vystoupí do nebe, že bude jako Nejvyšší, on se odtrhl od svého Otce, zavrhl svého nebeského Otce a rozhodl se být sirotkem. Jak se Satan sám definuje? Už nemá požehnání svého Otce. Už si neužije odpočinek a pokoj, který si užívá Boží Syn. Je sám a je izolovaný a jak se definuje? Svými vlastními skutky a vlastní mocí (silou). Nemá tedy schopnost Synovství, a proto my, když jsme se stali padlými syny a dcerami Adamovými, my jsme toto semeno zdědili po Satanovi, semeno, které není schopné uvěřit v Synovství k Bohu, protože tohle je mysl Satanova. Když bylo ovoce vzato, lidstvo zdědilo Satanovu mysl. Toto je mysl, která není schopna uvěřit, že jsme synové a dcery Boží, a tak Kristus za nás musel znovu získat schopnost věřit, že bychom mohli být syny a dcerami Božími. Pokud by to pro nás neudělal, to dílo na kříži by bylo nesmyslné, kdyby v lidské zkušenosti nebyla schopnost přijmout tento dar.

56:37 Takže když Satan viděl, že Kristus citoval Písmo a odrazil ho slovy: „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží“, jaké bylo poslední slovo, které slyšel od svého Otce před 40 dny? „Ty jsi můj milovaný Syn, v němž mám zalíbení“ a Ježíš uvěřil svému Otci a byl schopen odrazit Satana. „Nemusím pro tebe satane nic dělat. Můj Otec mi už řekl o mém vztahu k Němu, takže s tebou nemluví.“

Satan tedy říká: „Aha, takže chceš citovat Písmo, jo? V pořádku.“ Satan ho tedy vezme na vrchol chrámu a říká: „psáno jest“. Ježíš říká „psáno jest“, tak Satan říká: „Dobře, chceš citovat Písmo, tak já ti taky budu citovat Písmo.“ V Matoušovi 4:6 se píše: „Je přece psáno: „Svým andělům přikáže o tobě a ponesou tě na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.“ Znovu se snaží přimět Ježíše k tomu, aby prokázal svou víru tím, že bude jednat bezohledně a vrhne se z vrcholu chrámu. Je to trochu šílené? Jen trochu. "Ježíš mu řekl: "Také je psáno: „Nepokoušej Hospodina, svého Boha.“ On odráží útok Písmem a samozřejmě protivník řekl: „Jsi-li Boží Syn, vrhni se z chrámu“. Opět odráží útok. „Nepotřebuji dělat cokoli, abych prokázal své Synovství“, a to je velmi, velmi důležité. Vše, co potřebuji věřit, je slovo Boží.

To je důležité, abychom to pochopili, protože pokud máme Ježíšovu víru, pak je toto vítězství na poušti naše. Když k vám satan přijde: „jsi vůbec syn nebo dcera Boží. Máš spasení? Předved' to! Ukaž své synovství a dcerství k Bohu. To nám neustále říká Satan. Založ si služebnost, jdi a pracuj 60 hodin denně, dělej to. Tehdy prokážeš, že jsi někdo, kdo má hodnotu.

" Poté ho ďábel vzal na velmi vysokou horu a ukázal mu všechna království světa a jejich slávu a řekne mu: „Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“ „Ubohé, klanět se mi.“ Jak jinak satan získá hodnotu?. On nemá žádnou hodnotu, takže pokud Ježíše dokáže přimět, aby se mu poklonil a padnul před ním, mohl by se sám o sobě cítit lépe. Och, o kolik snadnější by to pro satana bylo, kdyby jen zůstal uvnitř přikázání svého Otce, ale nyní musí přimět Ježíše, aby se mu poklonil.

"Tu mu Ježíš odpoví: „Jdi z cesty, satane.“ Tohle mluví Ježíšova víra. „Odejdi, Satane. Vždyť je napsáno: „Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.“ Haleluja. Tohle je naše víra, která se projevuje. Ježíš je jako David. Toto je syn Davidův, jako když David vystřelil z praku a Goliáše zasáhl

do čela. Ježíš tedy vystřelí slovo a zasáhne jím Satanovo čelo a řekne „Jdi mi z cesty, rouhači“. Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužití budeš.

Toto vítězství je tedy naše. Nemusíme podlehnout potřebě dokazovat cokoli někomu jinému. Nemusíme mít určitou úroveň finančního příjmu, nemusíme mít určitou úroveň imidže, kterou promítáme ostatním lidem, aby nás měli rádi. Jediná věc, kterou je pro nás důležité vědět, je, že jsme Božími dětmi skrze víru Ježíše Krista. Proto jsem zamilovaný do zplozeného Božího Syna. Protože On má ujištění o Otcově lásce, je požehnán od Otce, je Synem agape, ukazuje nám, jak můžeme přijímat všechno, aniž bychom se museli čeho vzdát, v sobě-ze sebe. On je původcem víry, a tak jsem mu dal své srdce. Dal jsem mu všechno, co mám.

Proto Ježíš říká Petrovi a toto je zkouška pro nás všechny, jestli rozumíme. Ježíš mu řekl v Janovi 20, Petře, **miluješ** mě? Slovo, které Ježíš používá, je **agape**. Agape (miluješ) mě? Co rozumíme tomu, co se tu děje, když se tohle Ježíš ptá? Protože když Ježíš dal Petrovi všechno, čemu Petr porozumí, bude mu to oplácet tím, že se plně odevzdá svému Spasiteli, a on může říci, že tě „agapuji“ (miluji láskou agape), ale Petr to neříká. Říká, že „já tě fileo (mám rád)“. Ty víš, že tě miluji. A v češtině trochu ztrácíme význam toho slova. Petr říká, „já tě fileo (mám rád). Proč to Petr říká? Fileo je láska rovných. Je to láska k vzájemnému respektu mezi dvěma lidmi, ale není to úplná obětavá láska. Co drží Petrovo srdce? Proč není schopen říci, miluji tě agape láskou? No, důvod je prostý, protože jen pár dní předtím, když Ježíš trpěl a ta kletba vypadává z Petrových úst, Ježíš se na něj podívá a zazpívá kohout, Petr říká: „Nemůžeš milovat někoho jako jsem já, takže já se nemohu plně oddat Tobě. Není možné, abys mě takto miloval.“

To je ten zápas, který jsem vedl, když mi Bůh řekl: „nechci, aby něco přišlo mezi tebou a Mnou, a jen chci, abys mě znal.“ Měl jsem stejný zápas. Chtěl jsem Pánu říct: Já tě fileo, vážím si tě, ale nemůžeš mě milovat. Nemohu se Ti plně odevzdat, protože nemůžeš milovat hříšníka, jako jsem já.

Když Ježíš podruhé říká Petrovi: „agape (miluješ) mě?“ Petr říká: Já tě fileo (mám rád). Toto je bitva, která se tu odehrává. Potřetí Ježíš řekl Petrovi: „Petře, fileo (máš mě rád) mě?“ a Petr se zarmoutil, když Ježíš řekl potřetí „fileo mě?“ a potřetí Petr řekl: fileo tě (mám tě rád). Jaké zklamání.

Takže když přijdeme k církvi Laodicejské, ve Zjevení 3:19 (MPCZ) Ježíš říká: „Já kárám a kázní podrobuji, kterékoli **mám rád**“. Jaké je zde slovo pro lásku? Je to *fileo*. "Já kárám a trestám všechny ty, které mám rád. (KURZ)" Neomezujte mě na tento druh lásky pro *spolu-rovné*.

Pokud navštívíte webové stránky adventistů, říká se tam, že láska mezi Bohem a jeho Synem je **fileo**, neříká se tam o **agape**. Říká se tam *fileo*. No, jasně je pravdou, že Bůh má pro svého Syna fileo (lásku), ale ta se rodí z agape (lásky). Je to ta obětavá láska, kterou sdílejí spolu navzájem. Ale když Jidáš políbil Ježíše, toto slovo pro polibek je **fileo**, ale zrodilo se z erosu (lásky). Takže fileo je viditelným projevem skrytého motivu agape nebo erosu. Takže vy to nemůžete rozpoznat. Chci říct, že mnozí z nás chodili do sboru a já jsem měl mnoho lidí, se kterými jsem chodil do církve, ale o kterých vím, že mnou pohrdají, ale oni mi potřesou rukou, usmějí se a obejmou mě. Ale to je fileo. Co je motivem na pozadí? No, nasadme usměvavou tvář a tohle všechno děláme. To se dělo v té konkrétní době i u Jidáše.

Pro církev Laodicejskou je zkouškou tohle: Fileo mě (máš mě rád?). Pouze jednorozený (zplozený) Syn má schopnost prokázat pro nás pravou agape, protože ji přijal od svého Otce, protože jeho Otec mu dal všechno a hledáním na Jeho Syna můžeme dosáhnout vítězství nad naším laodicejským stavem.

1:04:37 Uvedl jsem tedy pro vás několik důvodů, proč jsem se zamiloval do zplozeného Syna a proč nám ten Pentagon lží brání v přijetí jednorozeného (zplozeného) Syna Božího. Nestačí jen vědět, že Ježíš je zplozený Syn. Potřebujeme vědět, proč je to zplozený Syn, a uvedl jsem hlavní důvody, proč já věřím, že je jednorozeným Synem. Rád bych k němu teď promluvil, poklekneme.

1:05:10 Pane Ježíši, moc ti děkujeme, že jsi nám zjevil Otce. Vidíme v Tobě Otcovu agape lásku. Děkuji Ti, Pane Ježíši, že jsi uvěřil všemu, co Ti Otec řekl, a že mluvíš pouze o věcech, které ctí Otce. Uctíváme tě, jak nám přikázal Otec. Ale nejen proto, že On nám to přikazuje, ale také proto, že v Tobě vidíme takové nesrovnatelné půvabnosti, že naše srdce tají při pomýšlení na Tvoji úžasnou lásku a že jsi nám předvedl víru, kterou díky Tobě můžeme mít k Otcovi. Otče, modlím se, abys nám dal Ducha Tvého Syna, Tvého jednorozeného Syna, a aby jsi nám dal toho Ducha, který říká: Abba, Otče. Abychom se ti ve všem poddali. Abychom nikdy nechtěli nijak urážet tvůj zákon, abychom dodržovali tvá přikázání a tvá ustanovení a tvá nařízení a říkali s Božím Synem: Ž 119:97 (BKR) „Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování.“ Otče, modlím se, abys znovu oslavil svého Syna. Abys pozvedl Svého jednorozeného Syna, protože On je Spasitelem světa. Modlíme se, abys ho vzkřísil v ostatku Boží církve, v Církvi adventistů sedmého dne, protože On je opovržený a lidmi zavržený. Všichni tu žádáme o odpuštění za naši účast na tomto odmítnutí v naší minulé historii a tak Ti děkujeme, že nám to odpouštíš a že nám dáš víru Ježíše. Děkujeme Ti v Jeho jménu. Amen.

Ještě jedna poslední myšlenka na toto téma. Malá knížečka, kterou jsem napsal pod názvem Moudrost Boží, ta také uvádí některé podrobnosti mé radosti ze zplomeného Syna a ze vztahu mezi Otcem a Synem. Přeji dobrý večer, děkuji.